

**NOWY REGULAMIN
STOWARZYSZENIA
MARYI WSPOMOŻYCIELKI**

NOWY REGULAMIN

Lipiec 2003

ADMA

ASSOCIAZIONE DI MARIA AUSILIATRICE

(Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki)

DIREZIONE GENERALE OPERE DON BOSCO
Via della Pisana, 1111 – 00163 Roma

Il Rettor Maggiore

ADMA

Prezentacja odnowionego Regulaminu członków Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki

Drodzy/Drogi

W uroczystość św. Jana Bosko, naszego kochanego Ojca i założyciela, jestem rad zaprezentować Wam odnowiony Regulamin. Jest on owocem intensywnego okresu pracy wielu osób i grup, którym wyrażam moją wdzięczność – w sposób szczególny Prymarii w Turynie. Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekwentnego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego zaaprobowała go 7 października 2003 roku.

Fakt rewizji Regulaminu jest próbą żywotności Stowarzyszenia, które pragnie kroczyć w duszpasterskiej i duchowej harmonii z Kościołem i Rodziną Salezjańską. Wyraża ono także najświeższe i najżywsze zaangażowanie na rzecz czynnej wierności Księdzu Bosko, który chciał *Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki* jako znaku swojej wdzięczności za matczyną obecność Madonny w swoim życiu i dziele, i jako formy życia chrześcijańskiego skoncentrowanego na poznaniu, miłości i naśladowaniu Dziewicy Maryi.

s. 3 Życzę, aby członkowie Stowarzyszenia dogłębnie studiowali nowy tekst i zaczerpnęli z ducha salezjańskiego, który jest w nim wyrażony. Zawierzam Wszystkich/Wszystkie Was naszej Matce Wspomożycielce.

Rzym, 31 stycznia 2004

Uroczystość św. Jana Bosko

podpis odręczny Generała
 Ks. Pascual Chavez V.
Przełożony Generalny

prot. N. T.9 – 1/2003

CONGREGATIO
PRO INSTITUTIS VITAE CONSECRATAE
ET SOCIETATIBUS VITAE APOSTOLICAE

DEKRET

Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki, założone przez św. Jana Bosko, „aby wzbudzać cześć do Najświętszego Sakramentu i nabożeństwo do Maryi Wspomożycielki Wiernych”, kanonicznie erygowane w Sanktuarium Maryi Wspomożycielki Wiernych w Turynie, 18 kwietnia 1869 roku i erygowane 5 kwietnia 1870 roku przez błogosławionego Piusa IX, jako Arcykonfraternia, przynależy do Rodziny Salezjańskiej.

Wikariusz Przełożonego Generalnego przedstawił Stolicy Apostolskiej Regulamin Stowarzyszenia w celu jego aprobaty.

Ta Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, po uważnym przeanalizowaniu wspomnianego Regulaminu, obecnym Dekretem, aprobuje go i potwierdza, zgodnie z egzemplarzem zredagowanym w języku włoskim, który zostanie zachowany w jej archiwum, z zachowaniem wszystkich przepisów prawa.

Pomimo jakiegokolwiek przeciwnej dyspozycji.

Watykan, 7 października 2003

Święto Błogosławionej Dziewicy Maryi Różańcowej

podpis odręczny
Edwardo Card. Martinez Somalo
Prefekt

podpis odręczny
+ Piergiorgio Silvano Nesti, C. P.
Segretario

Regulamin Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki

Rewizja, lipiec 2003

WSTĘP

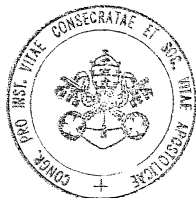
Ks. Bosko wiedziony przez Ducha Świętego, odpowiadając na potrzeby i znaki czasu, powołał do życia liczne grupy apostołskie oraz szerokie rzesze osób, które na różne sposoby działają dla dobra młodzieży i warstw ludu Bożego.

Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki zostało założone przez Księdza Bosko jako uprzywilejowany instrument dla „wzbudzania czci do Najświętszego Sakramentu i nabożeństwa do Maryi Wspomożycielki Wiernych”.

Zostało ono kanonicznie erygowane w Sanktuarium Maryi Wspomożycielki w Turynie, 18 kwietnia 1869 roku i „było przez niego uznane za integralną część Towarzystwa Salezjańskiego”.¹

Pius IX brawem z dnia 5 kwietnia 1870 roku erygował Arcykonfraternię z prawem dołączania do siebie Stowarzyszeń o tym samym celu i tej samej nazwie, powstałych w każdej innej części świata.

5 lipca 1989 roku Przełożony Generalny, ks. Egidio Vigano, ze swoją Radą uznał oficjalnie przynależność Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki do Rodziny Salezjańskiej.

Pieczęć TEXTUS APROBATUS
Romae, die 7-10-2003
podpis odręczny

*esue Correc. col
hulu.*

¹ DON PIETRO RICARDONE – Maria Ausiliatrice, Colle Don Bosco 1951, s. 83.

1. NATURA I CEL STOWARZYSZENIA MARYI WSPOMOŻYCIELKI (ADMA)

ARTYKUŁ 1

Akt fundacyjny

Ksiądz Bosko po wzniesieniu dla Maryi, według wskazówek otrzymanych od Niej we śnie, Sanktuarium jako wotum poświęconego Wspomożycielce (Turyn Valdocco 1968) zapragnął założyć, rok później, w Bazylice „*Stowarzyszenie czcicieli Maryi Wspomożycielki*” (18 kwietnia 1968), aby rozkrzewić w świecie kult Dziewicy wzywanej pod tym imieniem.

Sanktuarium Maryi Wspomożycielki, punkt rozpowszechniania posłannictwa w świecie, „stało się dla księdza Bosko ogniwem zespalaającym jego dzieła, źródłem łaski i jego sanktuarium dla świata”.

Zawierzenie księdza Bosko Maryi Wspomożycielce znalazło w Stowarzyszeniu jeden z prostych i praktycznych wyrazów w celu obrony wiary w warstwach ludu Bożego.

„My chrześcijanie, musimy zjednoczyć się w tych trudnych czasach. Bycie pośród wielu ludzi, którzy czynią dobro, ubogaca nas duchowo, zanim się o tym przekonamy”.²

Doświadczenie „pozwała nam dostrzec w jasny sposób, że Maryja kontynuowała z nieba, i to z największym powodzeniem (s. 7), posłannictwo Matki Kościoła i Wspomożycielki Wiernych, które zapoczątkowała na ziemi”.³ Ta czynna matczyna obecność Maryi jest fundamentem Stowarzyszenia i inspiracją dla zaangażowania jej członków na służbę Królestwa Bożego.

ARTYKUŁ 2

Natura i cel

Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki jest miejscem spotkania ludzi wiary, którzy podejmują jego charakterystyczne posługi.

Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki jest w Kościele publicznym stowarzyszeniem wiernych, zgodnie z kanonami 298-320 Kodeksu Prawa Kanonicznego, ponadto cieszy się kościelną osobowością prawną.

Zgodnie z ustawodawstwem obowiązującym w poszczególnych krajach, może ubiegać się o uznanie ze strony prawa cywilnego, nie przystępując jednak do partii politycznych ani do grup, które stawiają sobie za cel korzyści finansowe.

² MB 7, 602; MB II, 540.

³ GIOVANNI BOSCO, *Meraviglie della Madre di Dio invocata sotto il titolo di Maria Ausiliatrice*, Torino 1868, s. 45.

Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki oferuje drogę uświęcenia i apostołatu salezjańskiego.⁴ W sposób szczególny ksiądz Bosko ustanowił je, aby zaangażować jak najwięcej ludzi w duchowość i posłannictwo Zgromadzenia Salezjańskiego jako drugiej gałęzi swego Dzieła.⁵

Docenia, w specjalny sposób, kult Eucharystii i nabożeństwo do Maryi Wspomożycielki, we wszystkich formach, publicznych i prywatnych, zaaprobowanych przez Kościół.

Działa w komunii i wierności wobec Pasterzy Kościoła i we współpracy z innymi grupami kościelnymi, zwłaszcza z grupami Rodziny Salezjańskiej. Jego nazwa brzmi: „STOWARZYSZENIE MARYI WSPOMOŻYCIELKI” (ADMA) i swoją siedzibę posiada w Turynie, na Via Maria Ausiliatrice 32, przy Sanktuarium Maryi Wspomożycielki.

ARTYKUŁ 3

Stowarzyszenie w Rodzinie Salezjańskiej

Członkowie Stowarzyszenia stanowią część Rodziny Salezjańskiej, podejmując w niej funkcję szerzenia „nabożeństwa salezjańskiego do Wspomożycielki w formie ustanowionej przez Księdza Bosko”. Ta przynależność zobowiązuje do oddawania czci Maryi, Wspomożycielce i Matce Kościoła, uczestnictwo w posłannictwie młodzieżowym i ludowym Księdza Bosko, szczególnie w jego wymiarze umacniania i obrony wiary chrześcijańskiej pomiędzy ludźmi”.⁶

W Rodzinie Salezjańskiej Stowarzyszenie podkreśla i rozpowszechnia ludową pobożność Maryjną, jako narzędzie ewangelizacji (s. 9) i promocji warstw ludu Bożego i młodzieży potrzebującej.

Uznaje Przełożonego Generalnego, następcę Księdza Bosko, za ojca i ośrodek jedności całej Rodziny.

ARTYKUŁ 4

Osobiste zobowiązania członków

Osobiste przystąpienie do Stowarzyszenia pociąga za sobą następujące zobowiązania, których miejsce uprzywilejowane stanowią rodzina, środowisko życia, pracy i przyjaźni:

⁴ „Madonna chce, abyśmy czcili Ją pod tytułem Maryi Wspomożycielki. Nadchodzą tak smutne czasy, że potrzebujemy, aby Najświętsza Dziewica pomogła nam zachować i obronić wiarę chrześcijańską” (MB 7, 334).

⁵ Por. KG 24, 80.

⁶ EGIDIO VIGANO, Lettera al. rettore del Santuario di Maria Ausiliatrice in Torino del 24 luglio 1989..

- doceniać, w harmonii z Kościołem, którego Maryja jest wzorem i figurą, uczestnictwo w życiu liturgicznym, szczególnie w sakramentach Eucharystii i Pojednania, w praktyce chrześcijańskiego życia osobistego;
- żyć i rozpowszechniać nabożeństwo do Maryi Wspomożycielki zgodnie z duchem Księdza Bosko w sposób szczególny w Rodzinie Salezjańskiej;⁷
- odnawiać, wzmacniać i żyć praktykami pobożności ludowej:
 - wspomnienie 24. dnia każdego miesiąca,
 - różaniec
 - nowenna przygotowująca do uroczystości Maryi Wspomożycielki,
 - błogosławieństwo z wezwaniem imienia Maryi Wspomożycielki,
 - pielgrzymki do sanktuariów Maryjnych,
 - procesje,
 - współpraca w życiu parafialnym: w liturgii, katechezie, odwiedzinach ludzi starszych i chorych, różne posługi w Kościele...;
- naśladować Maryję, kultywując we własnej rodzinie chrześcijańskiej gościnność o solidarność;
- praktykować przez modlitwę i działanie troskę o najbiedniejszą młodzież i o osoby potrzebujące;
- modlić się i podtrzymywać w Kościele, zwłaszcza w Rodzinie Salezjańskiej, powołania świeckie, zakonne i duchowne;
- żyć duchowością codzienności w postawie ewangelicznej, szczególnie w dziękczynieniu składanym Bogu za cuda, które nieustannie czyni, i z wiernością Mu także w godzinie trudności i krzyża, za przykładem Maryi.

ARTYKUŁ 5

Uczestnictwo w dobrach duchowych

Członkowie Stowarzyszenia korzystają z własnych odpustów i dóbr duchowych oraz tych przynależnych Rodzinie Salezjańskiej.⁸

Poza tym korzystają z owoców kultu i modlitw zanoszonych w Bazylice Maryi Wspomożycielki w Turynie oraz w kościołach, w których erygowano Stowarzyszenie.

Kiedy umiera osoba przynależąca do Stowarzyszenia członkowie jej grupy są zaproszeni do uczestniczenia w jednej Eucharystii w intencji zmarłego.

⁷ EGIDIO VIGANO, Lettera circolare: Maria rinnova la famiglia salesiana di Don Bosco, in ASC, numero 289, gennaio-giugno 1978.

⁸ Zob. Załącznik II: Odpusty.

II

STRUKTURA STOWARZYSZENIA MARYI WSPOMOŻYCIELKI (ADMA)

ARTYKUŁ 6

Organizacja

Zgodnie ze stylem pracy Księdza Bosko organizacja ma służyć osobom i dlatego powinna być ona prosta i elastyczna, zdolna do przystosowania się do różnych sytuacji w poszczególnych krajach.

Prawdą jest także to, że „ważnym aspektem charakteryzującym działalność Księdza Bosko i jego praktyczność organizacyjną, która wyjaśnia przynajmniej częściowo, płodność i trwałość jego inicjatyw: była umiejętność dobrego określania odpowiedzialności za funkcjonowanie, animację i rozwój”.⁹

ARTYKUŁ 7

Erygowanie stowarzyszeń lokalnych

Na mocy kanonów 312-317 KPK i przywilejów Towarzystwa Salezjańskiego, wyłącznie Inspektorowi Salezjanów przysługuje prawo erygowania Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki w dziełach salezjańskich i Córek Maryi Wspomożycielki istniejących we własnych Okręgach.

We wszystkich innych przypadkach potrzebna jest pisemna zgoda Biskupa diecezjalnego.

ARTYKUŁ 8

Agregacja

Po kanonicznym erygowaniu, jak najszybciej zostaje przedstawiona prośba o agregowanie do Stowarzyszenia Prymacjalnego przy Sanktuarium Maryi Wspomożycielki w Turynie Valdocco, aby dopełnić procesu agregacji do Stowarzyszenia i Rodziny Salezjańskiej.

Dyplom, który zostaje wysłany, podpisany przez Rektora Sanktuarium, jest oficjalnym dokumentem przynależności. Zaleca się zachować go w archiwum i wyeksponować jego kopię w miejscu widocznym dla ludzi.

⁹ EGIDIO VIGANO, Lettera al. rettore del Santuario di Maria Ausiliatrice in Torino del 24 luglio 1989..

ARTYKUŁ 9

Związek z Sanktuarium Maryi Wspomożycielki w Turynie

„Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki jest w ciągłej łączności z Sanktuarium w Turynie Valdocco. Można powiedzieć, że Maryja interweniowała nie tylko przy budowie, według świadectwa Księdza Bosko, ale stamtąd rozciągnęła swoją opiekę na cały świat.

Oto dlaczego Stowarzyszenie jest wezwane do utrzymywania łączności z tym świętym miejscem”.¹⁰

Dlatego każde stowarzyszenie lokalne niech kultywuje specjalny związek dialogu i solidarności z Sanktuarium Maryi Wspomożycielki w Turynie Valdocco i z Prymarią tam erygowaną; ona zaś będzie proponować te wszystkie środki, które ułatwią taki związek.

ARTYKUŁ 10

Osobiste uczestnictwo w życiu Stowarzyszenia

Wszyscy ochrzczeni katolicy, mający przynajmniej 18 lat życia, mogą prosić o przynależność do Stowarzyszenia.

Wstąpienie pociąga za sobą, ze strony członków, zobowiązanie do życia zgodnie z tym, co jest zapisane w artykule 4 obecnego Regulaminu i regularnego uczestnictwa w spotkaniach Stowarzyszenia w duchu przynależności i solidarności.

Przyjęcie Kandydata do Stowarzyszenia jest aprobowane przez Przewodniczącego z jego Radą. Będzie poprzedzone przez odpowiedni czas przygotowania, nie krótszy niż jeden rok, ze spotkaniami przynajmniej raz w miesiącu.

Kandydat wyraża swoją chęć wstąpienia do Stowarzyszenia podczas celebracji ku czci Maryi Wspomożycielki. Każdemu zostanie wręczony Regulamin, świadectwo i odznaka przynależności.

Stowarzyszenie lokalne musi troszczyć się o formację ciągłą członków i organizuje lokalne działania w harmonii z Regulaminem.

Każdy członek Stowarzyszenia, w duchu przynależności i solidarności, uczestniczy przez dobrowolne ofiary w potrzebach własnego Stowarzyszenia, a przez nie w potrzebach Organizmów Inspektorialnych i Prymarii.

¹⁰ Tamże.

ARTYKUŁ 11*Znaczące momenty przynależności*

Aby wzmocnić jedność, pogłębić proces formacji ciągłej i wymianę doświadczeń, Stowarzyszenie lokalne proponuje:

- miesięczne spotkania, otwarte również dla członków Rodziny Salezjańskiej i dla tych, którzy pragną w nich uczestniczyć, z zakresu formacji doktrynalnej, modlitwy, celebracji lub adoracji Eucharystycznej, możliwie każdego 24 dnia miesiąca, w dzień wspomnienia Maryi Wspomożycielki;
- doroczny dzień Maryjny;
- uczestnictwo w momentach celebracji i spotkaniach Rodziny Salezjańskiej;
- rekolekcje duchowe dla członków;
- procesje, pielgrzymki, dni skupienia;
- inne spotkania zgodnie z lokalnymi programami;
- zobacz także artykuł 4.

ARTYKUŁ 12*Rada Stowarzyszeń Lokalnych*

Każde Stowarzyszenie Lokalne jest zarządzane przez Radę wybraną przez wszystkich członków z listy kandydatów, którzy są otwarci na służbę braterską.

Rada lokalna składa się z Przewodniczącego, Wiceprzewodniczącego, Skarbnika i z odpowiedniej liczby Radców, zgodnie z potrzebami Stowarzyszenia. Z mocy prawa jest jej członkiem Animator lub Animatorka duchowa.

Aby zostać wybranym wymagana jest zwykła większość głosów.

Członkowie Rady pełnią swą funkcję przez 4 lata i mogą być ponownie wybrani na kolejne 4 lata.

Po wyborze Rady wśród jej członków zostają przydzielone obowiązki.

Przewodniczący zwołuje i przewodniczy Radzie, przygotowuje porządek dnia i oznajmia go członkom Rady poprzez sekretarza.

Reprezentuje Stowarzyszenie w relacjach zewnętrznych.

Wiceprzewodniczący spełnia obowiązki przewodniczącego pod jego nieobecność lub gdy zachodzi taka konieczność, ale zawsze w porozumieniu z nim.

Skarbnik zarządza dobrami Stowarzyszenia zgodnie z prawem krajowym i za zgodą Rady. Każdego roku przedstawia bilans wykonawczy i przewencyjny.

Sekretarz, wykonując wskazania Przewodniczącego, zwołuje zebranie i przedstawia porządek dnia, składa z niego sprawozdanie i troszczy się o Archiwum Stowarzyszenia.

Każdemu innemu radcy przydziela się jakiś sektor działalności lokalnej.

Rada zbiera się zwyczajowo raz w miesiącu.

ARTYKUŁ 13*Animatorzy duchowi*

Animatorzy duchowi Stowarzyszenia są nominowani przez Inspektora Salezjańskiego lub przez Inspektorę Córek Maryi Wspomożycielki.

Troszczą się przede wszystkim o salezjańską formację duchową i łączność z drogą Kościoła lokalnego.

Na Animatora duchowego może zostać nominowany także odpowiednio przygotowany członek Stowarzyszenia lub członek Rodziny Salezjańskiej.

ARTYKUŁ 14*Rada Inspektorialna i Krajowa*

Stowarzyszenie – tam, gdzie to jest możliwe - organizuje się na poziomie inspektorialnym przez Radę, która animuje, koordynuje i zarządza Stowarzyszeniami lokalnymi oraz relacjami z innymi grupami Rodziny Salezjańskiej.

Rada inspektorialna jest wybierana przez przewodniczących lokalnych. Tworzą ją Przewodniczący, Wiceprzewodniczący, Sekretarz, Skarbnik i odpowiednia liczba Radców.

Członkowie Rady zostają wybrani na okres 4 lat i mogą być ponownie wybrani na drugą kadencję.

Z mocy prawa członkiem Rady jest Animator lub Animatorka Duchowa.

Tam, gdzie istnieje taka potrzeba i byłoby to korzystne, niech utworzy się Krajowy Zespół Koordynacyjny utworzony z koordynatora lub koordynatorki, i z odpowiedniej liczby członków i Animatorów Duchowych.

Funkcjonowanie Krajowego Zespołu Koordynacyjnego zostanie określone przez jego członków.

ARTYKUŁ 15*Rola Prymarii*

Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki istniejące przy Sanktuarium Maryi Wspomożycielki w Turynie Valdocco jest spadkobiercą i kontynuatorem Stowarzyszenia założonego przez Ks. Bosko jako pierwsze i dlatego jest nazywane „Prymarią”.

Ze względu na swoje początki i swój związek z Sanktuarium pełni rolę animacyjną, łącznościową i informacyjną w Stowarzyszeniu na poziomie światowym.

Temu celowi służy, jako organ oficjalny „Inserto ADMA” czasopisma „Maria Ausiliatrice”, wydawanego przez Sanktuarium Maryi Wspomożycielki w Turynie.

ARTYKUŁ 16*Konsulta Światowa Stowarzyszenia*

Przewodniczący Prymarii wraz ze swoją Radą jest odpowiedzialny za zwoływanie Konsulty Światowej Stowarzyszenia.

Uczestniczą w niej: Wikariusz Przełożonego Generalnego, Radczyni Generalna FMA odpowiedzialna za relacje z Rodziną Salezjańską, Przewodniczący z Animatorem Duchowym i jeden z radców Prymarii, poza tym zostaną powołani przedstawiciele różnych obszarów geograficznych, w których jest obecne Stowarzyszenie.

Należy zatroszczyć się, aby świeccy mieli w niej przewagę nad osobami konsekrowanymi.

Konsulta zbiera się zwykle co 6 lat: najlepszą okazję stanowi Międzynarodowy Kongres Maryi Wspomożycielki, o którym decyduje Rada Prymarii.

ARTYKUŁ 17*Dobra materialne Stowarzyszenia*

Stowarzyszenie Maryi Wspomożycielki, jako kościelno-publiczna osoba prawna, posiada zdolność do zakupu, posiadania, zarządzania i zamiany dóbr czasowych będących jego własnością, zgodnie z prawodawstwem kościelnym i poszczególnych krajów.

ARTYKUŁ 18*Tłumaczenie Regulaminu*

Tłumaczenie Regulaminu na różne języki musi być wierne i zgodne z obecnie zaaprobowanym tekstem, i poddane ocenie Prymarii.

Dodatek I

Kryteria charakteru kościelnego zrzeszeń laikatu

Christifideles Laici nr. 30

(Posynodalna Adhortacja apostołska Jana Pawła II, 30.12.1988)

Konieczność istnienia wyraźnych i ścisłych kryteriów oceny i uznania zrzeszeń laikatu, określanych także jako „kryteria charakteru kościelnego”, rozumiana jest zawsze w perspektywie dobra komunii i misji Kościoła, a więc nie należy w niej widzieć ograniczenia wolności zrzeszania się.

Należy przyjąć następujące podstawowe kryteria określenia charakteru każdego bez wyjątku zrzeszenia osób świeckich w Kościele:

— Stawianie na pierwszym miejscu powołania każdego chrześcijanina do świętości, które objawia się „w owocach łaski, które Duch rodzi w wiernych”¹¹ i polega na dążeniu do osiągnięcia pełni chrześcijańskiego życia i doskonałości miłości¹².

W myśl tej zasady wszystkie bez wyjątku zrzeszenia laikatu starają się coraz bardziej spełniać w Kościele rolę narzędzia świętości oraz „akcentują i wysuwają na pierwsze miejsce u swych członków ściślejszą łączność między życiem praktycznym a wiarą”¹³.

— Odpowiedzialność w wyznawaniu wiary katolickiej, wyrażająca się w tym, że przyjęcie i przepowiadanie prawdy o Chrystusie, Kościele i człowieku odbywa się zgodnie z jej autentyczną interpretacją Nauczycielskiego Urzędu Kościoła. Każde więc stowarzyszenie skupiające ludzi świeckich winno być miejscem głoszenia wiary, przybliżania do wiary i wychowywania w wierze, zawsze z zachowaniem jej pełnej treści.

— Świadczenie trwałej i autentycznej komunii znajdujące wyraz w synowskim odniesieniu do papieża, który jest trwałym i widzialnym źródłem jedności Kościoła powszechnego¹⁴ i do biskupa, będącego „widzialnym źródłem i fundamentem jedności Kościoła partykularnego”¹⁵, przy zachowaniu „wzajemnego szacunku i sprawnej koordynacji wszystkich form apostołstwa w Kościele”¹⁶.

Łączność z papieżem i z biskupem winna się wyrażać w lojalnej gotowości do przyjmowania ich nauki i pasterskich zaleceń. Ponadto, w myśl zasad kościelnej komunii należy uznać w Kościele słuszną wielość form stowarzyszeń laikatu, troszcząc się równocześnie o to, by ożywiała je zawsze gotowość do wzajemnej współpracy.

¹¹ SOBÓR WAT. II, Konstytucja dogm. o Kościele *Lumen gentium*, 39.

¹² Por. tamże, 40.

¹³ SOBÓR WAT. II, Dekret o apostołstwie świeckich *Apostolicam actuositatem*, 19.

¹⁴ Por. SOBÓR WAT. II, Konstytucja dogmatyczna o Kościele, *Lumen gentium*, 23.

¹⁵ Tamże.

¹⁶ SOBÓR WAT. II, Dekret o apostołstwie świeckich, *Apostolicam actuositatem*, 23.

— Zgodność z apostołskim celem Kościoła i udział w jego realizacji, czyli w ewangelizacji i uświęcaniu ludzi oraz urabianiu na modłę chrześcijańską ich sumienia, by w ten sposób przepoić duchem ewangelicznym różne społeczności i środowiska¹⁷.

Wymaga to, by zrzeszenia laikatu, wszystkie razem i każde z osobna, pogłębiały swoje zaangażowanie misyjne, stając się w coraz większym stopniu podmiotem nowej ewangelizacji.

— Zaangażowana obecność w ludzkiej społeczności, będąca zawsze — w świetle społecznej nauki Kościoła — służbą na rzecz pełnej godności człowieka.

Znaczy to, że zrzeszenia świeckich, wnosząc do społeczeństwa żywe świadectwo uczestnictwa i solidarności, sprzyjają umacnianiu w nim zasad sprawiedliwości i braterstwa.

Przedstawione tu podstawowe kryteria weryfikują się przez konkretne rezultaty towarzyszące życiu i działalności rozmaitych stowarzyszeń ludzi świeckich, jak na przykład:

- ożywienie umiłowania modlitwy, kontemplacji, życia liturgicznego i sakramentalnego; działalność na rzecz wzrostu powołań do chrześcijańskiego małżeństwa, do sakramentalnego kapłaństwa i do życia konsekrowanego;

- gotowość uczestniczenia w przedsięwzięciach i działaniach Kościoła zarówno na szczeblu lokalnym, jak krajowym i międzynarodowym;

- zaangażowanie w dziedzinie katechezy i pedagogiczne umiejętności w wychowywaniu chrześcijan; pobudzenie do chrześcijańskiej obecności w różnych środowiskach społecznych i udział w organizowaniu i animacji dzieł charytatywnych, kulturalnych i duchowych;

- duch wyrzeczenia i powrót do ewangelicznego ubóstwa jako do źródła wspaniałomyślnej miłości wszystkich ludzi; nawrócenie na drogę chrześcijańskiego życia lub powrót do wspólnoty ochrzczonych tych, którzy niegdyś „odeszli”.

¹⁷ Tamże, 20.

Dodatek II

Odpusty

Odpust jest to darowanie przez Boga kary doczesnej za grzechy, zgładzone już co do winy. Dostępuje go chrześcijanin odpowiednio usposobiony i pod pewnymi, określonymi warunkami za pośrednictwem Kościoła, który jako szafarz owoców odkupienia rozdaje i prawomocnie przydziela zadośćuczynienie ze skarbca zasług Chrystusa i Świętych.

Odpust jest częściowy albo zupełny zależnie od tego, czy od kary doczesnej należnej za grzechy uwalnia w części czy w całości.

Nikt nie może ofiarować odpustu, który uzyskał, na rzecz innych osób, które jeszcze żyją.

Odpusty, czy to częściowe czy to zupełne, mogą być zawsze ofiarowane za zmarłych na sposób wstawiennictwa.

ODPUSTY ZUPEŁNE

Święta Penitencjaria Apostolska 31 stycznia 1968 roku przyznała odpusty zupełne tutaj przedstawione w numerze 1. i od 4. do 10. i 8 lutego 2002 roku wymienione w numerach 2. i 3., wszystkie „in perpetuum”.

1. Dzień przyjęcia do Stowarzyszenia
2. Wspomnienie św. Franciszka Salezego - 24 stycznia
3. Uroczystość św. Jan Bosko – 31 stycznia
4. Uroczystość Zwiastowania Pańskiego – 25 marca
5. Uroczystość Maryi Wspomożycielki Wiernych – 24 maja
6. Święto Nawiedzenia NMP – 31 maja
7. Uroczystość Wniebowzięcia NMP - 15 sierpnia
8. Święto Narodzenia NMP - 8 września
9. Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP - 8 grudnia
10. Uroczystość Bożego Narodzenia - 25 grudnia

Warunki uzyskania odpustu:

1. wykluczyć wszelkie przywiązanie do jakiegokolwiek grzechu nawet powszedniego;
2. sakramentalna spowiedź;
3. Komunia św.;
4. modlitwa według intencji Papieża;
5. odnowić, przynajmniej prywatnie, ale wyraźnie, przyrzeczenie wiernego zachowywania Regulaminu Stowarzyszenia.

(Ps.: a) Członkowie Stowarzyszenia mogą skorzystać z odpustu zupełnego w wymienione w spisie dni świąteczne, albo w dniach, na które została przeniesiona celebrowanie świąt.

b) Członkowie Stowarzyszenia mogą otrzymać odpusty zupełne przyznane wszystkim wiernym w czasie roku liturgicznego, nie wymaga się jednak odnawiania przyrzeczenia wyraźnego zachowywania Regulaminu Stowarzyszenia).

ODPUSTY CZĄSTKOWE

Istnieje wiele modlitw i dobrych uczynków, z którymi są związane odpusty cząstkowe. Pośród nich są dwa zalecenia ks. Bosko w Regulaminie ADMA:

1. Niech będzie chwała i dziękczynienie w każdym momencie Najświętszemu i Boskiemu Sakramentowi.
2. Maryjo Wspomożenie Wiernych, módl się za nami.

Należy także pamiętać o trzech odpustach cząstkowych udzielonych wszystkim wiernym:

1. Udziela się odpustu cząstkowego wiernemu, który w wypełnianiu swoich obowiązków i w znoszeniu przeciwności życiowych, wznosi z pokorną ufnością swą duszę ku Bogu, dołączając do tego, choćby myślnie, pobożne zawołanie.
2. Udziela się odpustu cząstkowego wiernemu, który w duchu wiary i z duchem miłosiernym, stawia siebie samego i swoje dobra na służbę braci, którzy znajdują się w potrzebie.
3. Udziela się odpustu cząstkowego wiernemu, który w duchu pojednania, spontanicznie przez swoją ofiarę wyrzeknie się jakiejś słusznej sprawy.

ANEKS III

REGULAMIN STOWARZYSZENIA MARYI WSPOMOŻYCIELKI NAPISANY PRZEZ KSIĘDZA BOSKO

1. W kościele poświęconym Maryi Wspomożycielce w Turynie za aprobatą Arcybiskupa Turynu kanonicznie zostało uznane jako jedno ze Stowarzyszeń zamierzające szerzyć chwałę Bożej Matki Zbawiciela poprzez oddanie się pod jej opiekę w życiu, a zwłaszcza w godzinę śmierci.
2. Szczególnie poleca się dwa służące do tego środki: szerzenie nabożeństwa do Błogosławionej Dziewicy oraz cześć i uwielbienie dla Jezusa Eucharystycznego.
3. W tym celu będą działać dokładając wszelkich sił służąc słowem, radą, czynem, przykładem i autorytetem, animując, inspirując dla zwiększenia piękna, splendoru i większej wartości religijnej nowenn, świąt i uroczystości, które wypełniają rok liturgiczny przyczyniając się do większej chwały Najświętszej Maryi Panny i Najświętszego Sakramentu.
4. Propagowanie i upowszechnianie dobrych książek, dewocjonałi, medalików, obrazków religijnych, zaangażowanie w przygotowanie procesji ku czci Matki Najświętszej i Najświętszego Sakramentu, częsta komunie święta i udział we Mszy świętej, towarzyszenie do Wiatyku, służenie do Mszy świętej to sprawy, dla których członkowie stowarzyszenia dokładają wszelkich sił i możliwych środków.
5. Stowarzyszeni dokładają permanentnych starań dla rozwoju swojej osobowości, a także osób z nimi związanych unikając przekleństw i niestosownych powiedzeń oraz jakichkolwiek dyskusji przeciwko wierze, a także czynienia czegokolwiek co mogłoby narazić lub zakłócić charakter dni świętych.
6. Wszystkich zachęca się gorąco stosownie do wskazań katechizmu i zaleceń mistrzów życia duchowego do korzystania co 15 dni z sakramentu pokuty i przyjęcia komunii świętej, albo przynajmniej raz w miesiącu spowiadać się, a także codziennie uczestniczyć we mszy świętej jeżeli pozwolą na to inne obowiązki stanu.
7. Ku czci Najświętszego Sakramentu każdy należący do tego Stowarzyszenia po odmówieniu codziennych modlitw porannych i wieczornych odmówi akt strzelisty: *„Chwała i dziękczynienie bądź w każdym momencie Jezusowi w Najświętszym Boskim Sakramencie...”*, oraz ku czci Matki Bożej: *„Maryjo Wspomożenie Wiernych módl się za nami.”* Jeżeli chodzi o kapłanów wystarczy, aby w czasie Mszy świętej wzbudzili intencje modlitwy za wszystkich należących do tego Stowarzyszenia. Te wspólne modlitwy staną się węzłem łączącym wszystkich w jedno serce i jedną duszę dla oddania czci Jezusowi obecnemu w Eucharystii i Jego Najświętszej Matce, a także dla

współuczestnictwa wszystkich w podejmowanych dziełach przez każdego członka Stowarzyszenia.

(„Letture Cattoliche”, Rok XVII, tom V, str. 48-50)

Dodatek IV

Celebracja przyjęcia do Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki

Artykuł 10 Regulaminu mówi: „Kandydat wyraża chęć swojego wstąpienia do Stowarzyszenia podczas celebracji ku czci Maryi Wspomożycielki”.

Czas i sposoby celebracji pozostawia się do ustalenia sekcjom lokalnym. Prezentujemy materiały pomocnicze, które będzie można wykorzystać i zaadaptować w różnych okolicznościach.

Wstąpienia należy dokonywać, o ile to możliwe, podczas celebrowania Eucharystii, a gdy pozwala na to liturgia, z użyciem formularza własnego o Maryi Wspomożycielce.

Po zakończeniu homilii następuje napomnienie wstępne:

PRZEWODNICZĄCY: Najdrożsi/e Aspiranci/ki do Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki, dziś jest dzień łaski i radości. Poprosiliście o wstąpienie do Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki, aby zaświadczyć o Waszej miłości do Najświętszej Dziewicy i o Waszym zaangażowaniu, aby została Ona poznana i kochana.

Rozpoczynamy celebrację zwykłym, ale znaczącym gestem wezwania po imieniu. Takie wezwanie oznacza z jednej strony, że Madonna zaprasza Was do przynależności do Stowarzyszenia, które nosi jej imię, a z drugiej strony oznacza Waszą wielkoduszną i entuzjastyczną odpowiedź, której udzieliliście, a teraz dajecie jej wyraz przychodząc do ołtarza.

Przedstawienie kandydatów, którzy są przywoływani przez przewodniczącego/ą. Przywołuje się kandydatów po nazwisku i imieniu, którzy zwracają się w stronę ołtarza, odpowiadając „Jestem”.

Dialog zobowiązania:

PRZEWODNICZĄCY: Najdrożsi/e, stając przed ołtarzem, o co prosicie?

KANDYDACI: Prosimy o przyjęcie nas do Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki.

PRZEWODNICZĄCY: Czy wiecie dobrze, jakie są obowiązki, które przyjmujecie, stając się członkami Stowarzyszenia?

KANDYDACI: Osobiście zobowiązujemy się inspirować naszą postawę duchową postawą Maryi, aby uczynić jak Ona nasze życie (kultem) chwałą Boga, na Jego cześć zobowiązaniem naszego życia.

Ponadto jak Ona, Dziewica słuchająca, pozostaniemy w postawie słuchania Słowa Bożego, będziemy je głosić świadectwem naszego życia i słowem.

Jak Ona, Dziewica modląca się, zadbamy o to, by nasze życie było zasilane modlitwą prostą i serdeczną w postawie dziękczynienia i wstawiennictwa u Ojca.

Jak Ona, Dziewica Matka, nieustannie będziemy pracować w jedności z Papieżem i biskupami Kościoła dla rozwoju Ludu Bożego.

Jak Ona, Dziewica ofiarowująca, uczynimy z naszego życia dar dla Boga, w radosnym wypełnianiu woli Ojca, drogi naszej świętości.

PRZEWODNICZĄCY: Jakie konkretne i specyficzne obowiązki podejmiecie jako Członkowie ADMA?

KANDYDACI: Jako własny i charakterystyczny cel chcemy „wzbudzać nabożeństwo do Maryi Wspomożycielki Wiernych, cześć do Najświętszego Sakramentu” w społeczeństwie, przez słowo i życie inspirowane Ewangelią, duchowością i posłannictwem św. Jana Bosko.

Błogosławieństwo odznak, legitymacji i Regulaminów

Panie, Ty objawiasz swoją dobroć w Błogosławionej Dziewicy, naszej Matce Wspomożycielce, Jej wizerunek, który teraz błogosławimy, jest znakiem Twojej zbawczej obecności pośród nas. (Następuje + błogosławieństwo i pokropienie wodą święconą).

Te „znaki” z wizerunkiem Maryi Wspomożycielki niech Wam przypominają przynależność do Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki, założonego przez Księdza Bosko.

Niech Maryja pomoże Wam wzrastać w Panu Jezusie; przyjęte obowiązki są znakiem Waszej woli wierności wobec Niego. A Maryja niech Wam towarzyszy ze swoją matczyną pomocą.

KANDYDACI DO PRZYRZECZENIA:

Maryjo, Niepokalana, Wspomożycielko Wiernych i Matko Kościoła, stając się członkiem Twojego Stowarzyszenia, zobowiązuję się żyć, dając świadectwo wierności Chrystusowi w każdym dniu życia, zwłaszcza w rodzinie, w pracy, w społeczności cywilnej i kościelnej, dzięki sile płynącej z modlitwy, z częstego i godnego udziału w Sakramentach Pojednania i Eucharystii.

Zobowiązuję się ponadto modlić się i poszukiwać powołania w Kościele i Rodzinie Salezjańskiej, naśladując nauczanie i przykłady Księdza Bosko, ufając Twej matczynej pomocy, Maryjo!

WSZYSCY ZGROMADZENI ODPOWIADAJĄ: Amen.

Wręczenie Regulaminu, odznaki i świadectwa każdemu z nowych Członków

PRZEWODNICZĄCY: Jesteście teraz całkowicie włączeni do Stowarzyszenia Maryi Wspomożycielki i uczestniczycie w duchowych przywilejach Stowarzyszenia i w całym dobru, które spełnia się w Rodzinie Salezjańskiej założonej przez Księdza Bosko!

PRZEWODNICZĄCY: Maryjo Wspomożenie Wiernych

WSZYSCY: Módl się za nami!

MODLITWA WIERNYCH

PRZEWODNICZĄCY: Bracia i Siostry, zwróćmy się do Boga Wszechmogącego, aby miłosiernie wysłuchał naszych prośb, które do Niego kierujemy przez pośrednictwo Tej, która jest Wspomożycielką Wiernych.

LEKTOR: Módlmy się wspólnie, mówiąc: **Wysłuchaj nas, Panie, za wstawiennictwem Maryi.**

1. Za Święty Kościół Boży, aby Maryja „Dziewica potężna, wielka i sławna obrońco Kościoła”, asystuj mu swoją matczyną pomocą, Ciebie prosimy:
2. Za Ojca Świętego: aby jak św. Pius V i Pius VII mógł odczuwać szczególną opiekę Maryi Wspomożycielki „ w chwilach wyjątkowej próby dla Kościoła”, Ciebie prosimy:
3. Za Biskupów, kapłanów i zakonników, aby w jedności z Papieżem mogli kierować wiernymi im powierzonymi w wierze i w życiu chrześcijańskim, Ciebie prosimy:
4. Za Przełożonego Generalnego Salezjanów, Wyższych Odpowiedzialnych oraz Rady wszystkich grup Rodziny Salezjańskiej, aby odczuwali bliskość i pomoc Wspomożycielki i Księdza Bosko w ich zaangażowaniu dla animacji salezjańskiej, Ciebie prosimy:
5. Za nas tutaj zebranych, za Członków i Członkinie Stowarzyszenia na całym świecie, a szczególnie za tych, którzy dzisiaj złożyli przyrzeczenia: aby żywiąc nabożeństwo i cześć do Wspomożycielki, czuli się zjednoczeni w modlitwie i jeszcze bardziej pobudzeni, aby żyć i propagować nabożeństwo do Maryi Wspomożycielki, wypraszać liczne i święte powołania dla Kościoła i Rodziny Salezjańskiej, Ciebie prosimy:

PRZEWODNICZĄCY: Ojcze, który powołałeś Maryję do współpracy w planie zbawienia ludzi, przyjmij nasze błagania, które przedstawiliśmy Tobie z synowską ufnością i wzywając wstawiennictwa Tej, którą dałeś nam jako Matkę i Wspomożycielkę. Przez Chrystusa, Pana Naszego. Amen.